

дѣцата си отъ гнѣва на Хамида, моя мжжъ... Той се отнася така жестоко съ всички насъ... Той ни бие и мжчи всѣкой день...

— Защо? — очуди се Мери.

— Защо ли?... Азъ не знамъ... Ей така, на... Ние не можемъ да му угодимъ никога. Та нали той е нашъ стопанинъ... Ето сега той е намислилъ да се прѣсели за винаги отъ тука на друго мѣсто и казва, че му бъркаме... И той иска да се отърве отъ насъ!

Мери повдигна очудено раменѣ. Тя не вѣрваше въ това, което ѝ говорѣше Янима.

— Е, сбогомъ, — каза тя, излизайки изъ бордея, — но само, моля, не плаши напраздно дѣтето!...

III.

Наказанието.

Когато Мери излизаше изъ бордея, насрѣща ѝ попадна високъ, едъръ арабинъ, който я изгледа накриво и съ свѣтнаха очи. Той бързо влѣзе въ бордея и затвори вратата слѣдъ себе си...

Мери не успѣ да измине нито сто крачки, и високи, отчаяни викове и охкания я накараха да се спре. Тя се обърна. Виковетъ се раздаваха отъ сѣщия бордей, изъ който тя току-що бѣ излѣзла... Мери нерѣшително се повърна и тръгна назадъ.

Виковетъ и охканията се чуваха все по-високо... Мери тръгна по-бързо и, като дойде до бордея, разтвори вратата...

На пода, на колѣнѣ, стоеше нещастната Янима, а Хамидъ, разгнѣвенъ до лудостъ, я биеше съ тояга. Клетитѣ дѣчица, Алимъ и Мохамедъ, страхливо се притискаха на страна...

— Стойте! почакайте! какво правите? — извика Мери, като се хвърли къмъ нещастната жена.

Хамидъ, тежко дишашъ, отпусна тоягата и смутено пробѣбра:

— Какво желае добрата госпожа?

— Слушайте, защо биете нещастницата? — гнѣвно викна Мери.

Хамидъ се навѣси.